

[Bertel Dahlgaard.]

lande får de flyvemaskiner, der skal erstatte dem, som ordinært udgår. I det hele taget har Norge måttet bremse tilgangen af militært materiel fra NATO-landene, fordi vedligeholdelsen af det værdifulde militærmateriel, som allerede er kommet til Norge, er blevet et økonomisk problem. Dette sidste henleder opmærksomheden på noget, som jeg tidligere her i tinget har fremhævet, at vedligeholdelsen af det modtagne militærmateriel med det nugældende militær-system vil få konsekvenser af et omfang i økonomisk henseende, som folketinget vist aldrig har gjort sig klart, og som aldrig er blevet klarlagt for folketinget. De nærmere oplysninger om meddelelserne i det pågældende telegram foreligger ikke endnu, men jeg har villet henlede opmærksomheden derpå, fordi det kunne synes at have en naturlig tilknytning til den højtærede forsvarsministers udtalelse i fjor om, at spørgsmålet om bidragene udefra har interesse for en række NATO-lande, og at overvejelserne ikke dengang endnu havde ført til fuldstændig klarhed. Jeg skal senere i denne folketingssamling vende tilbage til hele dette spørgsmål.

Alfred Jensen: Der har både i går og i dag gentagne gange været udtrykt glæde over det store overskud på finanserne. Man synes, det er opløftende, at der er 400—500 mill. kr. i overskud. Jeg synes, man i nogen grad ser bort fra, hvem der skal betale de penge, og under hvilke vanskeligheder og afsavn disse penge må tilvejebringes. Det kan dog ikke være ubekendt, at de allerfleste mennesker døjer med at betale de pålignede skatter, og at forbrugsafgifterne har bidraget til at sænke leveniveauet for hundredtusinder her i vort land.

Vi ved fra de beretninger, der foreligger, at navnlig det sidste års tyngende skatter og forbrugsafgifter og de spareforanstaltninger, der er sat i værk for at frembringe dette overskud, har betydet en yderligere nedgang i den jævne befolknings forbrug og har medført en stigning i arbejdsløsheden. Det vil sige, at de hundredtusind små slidere, der er, betaler til dette overskud og betaler på en sådan måde, at de ikke har muligheder for at sikre sig i det daglige. Jeg tænker på den sikring, som den jævne

arbejder ikke er i stand til at skabe sig mod de afsavn, som sygdom og arbejdsløshed medfører. Han er nemlig ikke i stand til at klare alle disse opgaver, når han samtidig skal betale forbrugsafgifter og skatter. De første er man tvunget til at betale, ellers får man ikke varerne, de sidste kan man i almindelighed heller ikke slippe uden om, for kommer man i restance, henter skattevæsenet pengene; derfor er det på alle de sociale områder, den jævne befolkning har måttet holde sig tilbage.

Under disse omstændigheder er det ganske urimeligt at angribe de sociale anstrøg, der er i vor lovgivning, hospitalsophold o. s. v. Jeg hørte forleden i radioen udsendelsen „Folkets røst“; det var et rundspørge i anledning af folkepensionen. Her udtalte en arbejder, at han var sådan stillet, at han måtte gå på arbejde efter en sygdom, til trods for at han ikke var rask; han havde simpelthen ikke mulighed for at blive hjemme i den periode, lægen havde anbefalet, for hans hjem var ikke i stand til at klare det daglige udkomme. Og hvordan ville det ikke være, hvis man samtidig forhøjede hospitalstakster, sygekassekontingenter o. s. v.? Jeg synes ikke, man kan overse denne side af sagen, når man begynder at tale om de goder, befolkningen har. Hvad arbejdsløshedsforsikringen angår, erkendes det jo her, at de spareforanstaltninger, der er sat i værk, har betydet forøget arbejdsløshed, og der er sikkert heller ikke nogen, der vil bestride, at adskillige af de afgifter, der er lagt på forbrugsvarerne, betyder, at der er færre penge til rådighed, og at arbejdsløsheden er blevet større. Under disse omstændigheder er det vel kun rimeligt, at samfundet, at staten holder de mennesker, som det direkte går ud over, skadesløse, det vil sige arbejderne, de arbejdsløse og arbejdsløshedskasserne, og derfor må man afvise sådanne talemåder. Det er jo ikke arbejdere og småkårsfolk, som forsøger at smyge sig uden om samfundets byrder, tværtimod, det er dem, der bærer de største byrder og lider mest under de forskellige vanskeligheder, landets økonomiske politik påfører befolkningen.

Jeg rejste i mit første indlæg adskillige spørgsmål, et par af dem ønsker jeg svar på. Det ene drejede sig om inddrivelse af de forskudsbeløb, der var udbetalt til sømands-